

L'Esquellot

PUBLICACIÓ HUMORÍSTICA

Surt el primer i tercer diumenge de cada mes

Preu: 20 cèntims

Granollers, 4 Juny 1933

Redacció i Administració: Rec d'en Puig

Trimestre, 1 pta.

L'Ascensió Mercat de Promeses

Què bonic es llevar-se de bon matí! Què bell és gaudir de la sortida del sol en aquests temps primaverals que correm!

Còm compadim aquells que no s'han omplert mai els pulmons de l'aire matinal i còm envegem els qui poden omplir-se els pulmons d'aquest aire matinal, a les set de la tarda! Ah! Eh! Ih! Oh! Uh!...

Després d'haver pensat aquestes cursileries, ens férem el propòsit ferm i decidit de llevar-nos el dia següent a les sis del matí. No n'hi havia per menys. L'endemà era el mercat de l'Ascensió: el mercat dels promesos. No podiem mancar-hi de bon matinet, amb la butxaca plena de calderilla, a provar sort entre les marmanyeres de l'amor.

Posàrem el despertador a l'hora, ens tallàrem les ungles dels peus, férem una paròdia de la pel·lícula "Cazando fieras vivas", i després d'aquesta cinegètica operació ens adormirem amb l'esperança d'un amor i amb el desig de que el despertador s'espallés i no ens fes la gaitza.

El desig, però, no es complí. A les sis en punt les seves alegres notes ens obligaren a llevar-nos i a poder admirar des del nostre balcó la sortida del sol, que anava acariciant amb els seus raigs tot aquest munt de cases i guàrdies urbans que formen la ciutat de Granollers. Què bonic és matinejar! Què m'agradaria poguer ésser ric per poguer-me llevar ben d'hora cada dia!...

Ja en pla optimista, vaig vestir-me, tot cantant allò de "Tres passos n'he fet en terra; no sé si el President de la República em dirà res;— tararà, tararà", etc., etc. I després d'haver-me fumat una cigarreta, vaig ficar-me altra vegada al llit. A mi, no, home! Qui em vulgui fer llevar d'hora, que vagi a Salamanca...

Les deu acabaven de devallar, quan vaig llevar-me per segona vegada. I sense vestir-me, perquè ja hi anava, vaig sortir a comprar xicota.

Davant de la farmàcia Parera vaig aturar-me. Ficada en el seu cistellet, vaig veure-hi una xicoteta que

anava força a l'hora. La marmanyera, que era de Llissà, va dir-me:

—Deu pessetes; és del millor que corre.

—I fa molts ous a la setmana?

—Què s'ha cregut?... Jo venc promeses i no gallines. Per qui m'ha pres?—va contestar-me en to irat.

Havia ficat la pata. Com que trobava que aquella xicoteta per deu pessetes era massa cara, per dissimular vaig entaular-hi conversa, interessant-me pel negoci.

—No m'en parli; cada dia està pitjor — va dir-me.—Fa poc més d'una hora he venut la seva germana gran. Doncs, bé; no n'he pogut treure més de dotze pessetes, i no es cregui que estigués malament, no. En el moment de vendre-la, volia treure-li dos queixals d'or que portava, però el comprador s'ha fet fort en volguer la noia i els queixals per dotze pessetes, i no m'ha quedat altre remei que donar-li.

Aquesta, la Pepeta, com que no en té, puc donar-li per deu peles. Apa, home, decideixi's. Si se la queda, li donaré el noi petit per torna.

Vaig excusar-me, i en preguntar-li les causes de la crisi, va dir-me:

—Hi ha excés de producció. Altres anys, quan portàvem noies al mercat, donava goig, te les preniem de les mans. Avui dia n'hi ha masses. Com que per una noia que sàpiga cosir, rentar la roba i donar menjar als porcs, de deu a quinze peles és un preu força raonable, tothom, encara no se les veu una mica espigadetes, les porta a mercat i la competència ens mata. No sé on anirem a parar. Fins tinc entès que hi ha pobles que a més de regar-les cada matí, com fem totes les cases productores, les alimenten amb pólvors Pinós per tal de que arribin a l'estat de merèixer abans d'hora. Bé; que se la queda, o què? Miri, tot el més li rebaixaré dues pessetes. Que li convé?

La Pepeta em mirava amb ulls de llàstima. Vaig donar les vuit pessetes. Més tard la vaig tornar a vendre. Van donar-me'n deu. Les affaires sont les affaires. M'he enterat que ara el sol surt a les cinc. Dissimulem.

ELIOTROPO

—Qui vol una promesa de la collita d'aquest any?... Si se m'emporteu la noia, us regalo un noi i tot!!! Aproveiteu la gangall!!!

JOIERIA

ÒPTICA

RODORÉDA

STUDI L'ESQUELOT

SASTRERIA

Granollers

P. REPUBLICA núm. 5

STUDI L'ESQUELOT

LYBRIFICANTS "AGUILA AUTOLEO"

VDA DE M. BRUGAROLAS

BARCELONA

AGENT

PER A

GRANOLLERS I COMARCA

Dere i Quèrriç

STUDI L'ESQUELOT

CONFITERIA I PASTISSERIA

LLUIS TIRVIÓ

DR ROBERT 11-13 TELEFON 1

LA PALMA BAR

24 el Pitjot

Encara que els d'«El Be Negre» ens copien moltes coses, nosaltres no volem caure en la seva falta, i, per tant, no direm que durant la projecció de «Topaze» algun dels nostres regidors s'anava tornant vermell.

Com que hem quedat que no ho diríem, no ho direm, i en paus.

Escarbat, bum, bum...

Posa **Olis Gambús** al llum.

Podria ésser molt fàcil que per Tots Sants ja no sortís L'ESQUELLOT, i com que es tracta d'una diada a l'esquena de la qual s'hi pot fer molta barrila, nosaltres, a petició de diverses famílies, publicarem el número pròxim dedicat als vius i als morts. S'hi moriran de riure.

Es veu que al Peixater coix no el volen deixar tranquil. No en té prou amb que li facin la competència amb el gel, que ara fins volen pendre-li la parròquia peixatera. Prova d'això, és un rètol que fa pocs dies s'exhibia en l'aparador de Can Marius Manelic, que textualment deia així: «La casa que ven més barat».

En saber-ho, diuen que el Peixater va dir:

—Ell vendrà més barat; però per vendre sardina, l'amo sóc jo. Què s'ha cregut?

No hi ha res!... No hi ha res com els **Olis Gambús**.

Quan el Granollers tornava de Girona amb un cabacet de quatre golets de la pocalipsis, no sabem en quina estació En Mateu va fer fonedissa, de la cantina de l'estació, una ampolla de menta.

En saber-se en el vagó la seva gesta, tothom va abraonar-s'hi i l'ampolla fou buidada a correuita.

No cal dir que la gatzara fou èpica. Naturalment, tots tenien gran mentalitat.

Que bons! Que bons són els **Olis Gambús**!

Decididament la placa de bronze que s'ha de fer per a donar el nom d'aquell granollerí il·lustre que fou En Joan Montanyà a un carrer de la ciutat, està de pega. Semblaven ja vençudes totes les dificultats; s'havien celebrat tots els concursos, i quan ja creïem haver arribat a la fi dels entrebancs, ara resulta que no es pot fer... perquè l'escultor ha perdut el projecte!

Això ja passa de mida!...

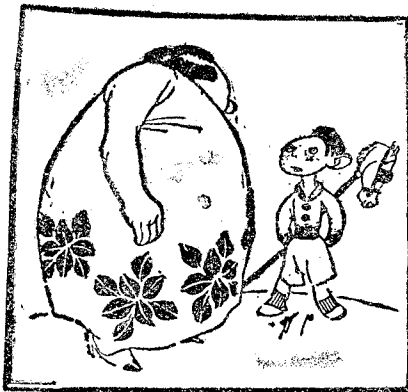
Darrera la porta hi ha un fus,
s'ha acabat i... **Olis GAMBÚS**.

Tal com vàrem prometre en el darrer número, avui publiquem en la plana central un dibuix a tot color que fa goig de debò. Naturalment, que a primera vista no es distingeixen, però si es compren una capsa de colors i van omplent-lo segons les indicacions que en el mateix es detallen, veuran que queda més bonic que no pas les tricromies del volum de LA GRALLA.

—Pa amb oli?

—Sí, però amb **Olis Gambús**.

Estem meravellats. L'anunci lluminós de La Unió Liberal, treurà l'encís de ciutat new-iorkina que vol donar a Granollers, el dia que les espelmes que li donen llum s'acabin Diuen—diuen, eh?— que ha intervingut en el negoci la cereria Parera. Nosaltres, però, muts. El negoci és el negoci.

—M'ha dit en Fitó que vostè no podia ésser Miss Europa.

—Doncs, què, fill meu?

—Miss Univeeeeeers.

Esmentem una anècdota autèntica d'En Salamero en ocasió de celebrar-se el seu casament.

L'home ens explicava, punt per punt, el viatge que anava a fer; els dies que estaria fora i els llocs que visitaria amb la seva dona. En aquestes salta En Serra, el corresponsal de «La Veu», i li diu:

Ah! Però és que fas el viatge de nuvis amb la teva dona i tot?

Al tren de la línia de M. S. A feia ja una temporada que hi havia una colla d'abonats, entre ells En Modest Casademunt, En Ferran, En Carreras, En Ventura, En González i En Casas, que s'entretenien jugant a cartes, fent el «canari»

Com que fa uns quants dies que no els hi veiem, ens volguérem enterar del perquè i resulta que a la cuenta es van donar compte que en Ferran Carreras no jugava com cal i els altres li digueren que anés a pendre'ls a uns altres.

LOS PREVISORES DEL PORVENIR
Associats 500,000 : A Catalunya, 16,000 : A Granollers, 150
Capital: 150.000,000 de pessetes

Representant a Granollers: FRANCESC PORTA : Prim, 31

Ja hem begut oli!... **Oli Gambús**.

Després d'haver vist la pel·lícula «Topaze»—que, dit sigui entre nosaltres, està molt bé—hem començat a malfiar-nos del trasllat de la pedra de Can Canut davant la Indústria del Moble.

No serà també una combinació com la dels urinaris que vegérem en l'esmentada pel·lícula?

Misteri... Misteri... Misteri...

Salut, pessetes, i... **Olis Gambús**.

Sembla que al Foment de la Sardana, veient que l'única manera d'aconseguir que la gent la balli és fent exposicions d'autos, pensen fer-ne una d'autos de fè, que encara que no siguin mòbils, no per això deixen d'ésser tan autos com els altres.

Contribucions : Cèdules Agència Administrativa
Carrer Sant Roc, 10, 1.ª F. SALA I TORRAS

Assumptes d'Hisenda Agència Administrativa
Carrer Sant Roc, 10-1.ª F. SALA I TORRAS

La relliscada

(Novel·la original de Veramón)

Publicació exclusiva de L'Esquellot Prohibida la reproducció

(CONTINUACIÓ)

...sentats en l'ampli sofà de la saleta, davant per davant del retrat de l'avant-passat més avant-passat del senyor Manel. El retrat mirava fixament els enamorats i els enamorats es miraven entre ells i fins es fregaven entre ells, sense tenir en compte el respecte que devien a aquell avi del senyor Manel, ni al propi senyor Manel, digne de tots els respectes, ja que ningú no podia vanagloriar-se, com ell, de tenir un bastó llarg i prim que tarda darrera tarda l'acompanyava en els seus passeigs de bona persona ⁽¹⁾ al redós de la Porxada i entre el verd fullatge del Parc.

Ja havia passat l'escombriaire i per tant ningú no podia evitar el crim del senyor Manel. Ja havia mort el lloro i així no hi hauria testimonis del seu crim. Però, contra el què lògicament havia de passar, el senyor Manel no matà a ningú, perquè era una bona persona i decidí donar una volta més a la Porxada i passejar pel Parc, abans de cometre una mala acció, que no li hauria plagut gens a l'alcalde de Badalona.

Aquella nit, quan tornà a la seva llar, En Rafelet ja no seia en el sofà. La senyora Mercè tampoc seia en el sofà. En Rafelet i la senyora del senyor Manel se n'havien anat al «cine» a veure «Topaze». El sofà s'havia quedat a casa, vigilat per la mirada freda i escrutadora de l'avant-passat més avant-passat del senyor Manel. Ço que no té res d'es trany, perquè en aquells temps els sofàs no acostumaven anar sols al cinema.

Deixà el bastó, encengué la burilla que En Rafelet havia deixat en el cendrer, i s'assentà en el sofà, que fou testimoni de sa tragèdia, per a meditar un pla que sense cap mena d'escàndol el deixés venjat i satisfet.

El cigar era de ral. El senyor Manuel s'adormí aviat i somnià que matava En Rafelet i que En Rafelet, en morir, el deixava hereu de la barberia i d'una caixa de cigars com el de mostra, d'aquells cigars tan fastigosos que tenien la virtut d'adormir el senyor Manel i despertar l'altre «jo», o més ben dit, l'altre «ell» del senyor Manel.

De bon matí passà l'escombriaire i el seu pas despertà el senyor Manel. La senyora no havia tornat del cinema. El sofà tampoc, perquè no hi havia anat. El lloro seguia mort i el bastó seguia essent el bastó; però l'avant-passat del senyor Manel havia desaparegut. Algú se l'havia endut. En el seu lloc hi havia penjat un rètol que deia: «Más vale pájaro en mano que viajar en tercera». Què voldria dir aquest conegut proverbi xinès? Misteri. Encengué de nou la burilla, es passejà nerviosament assentat en una butaca i en aquell moment s'obrí la porta, entrà En Rafelet, i agafant una escupidera, va dir-li...

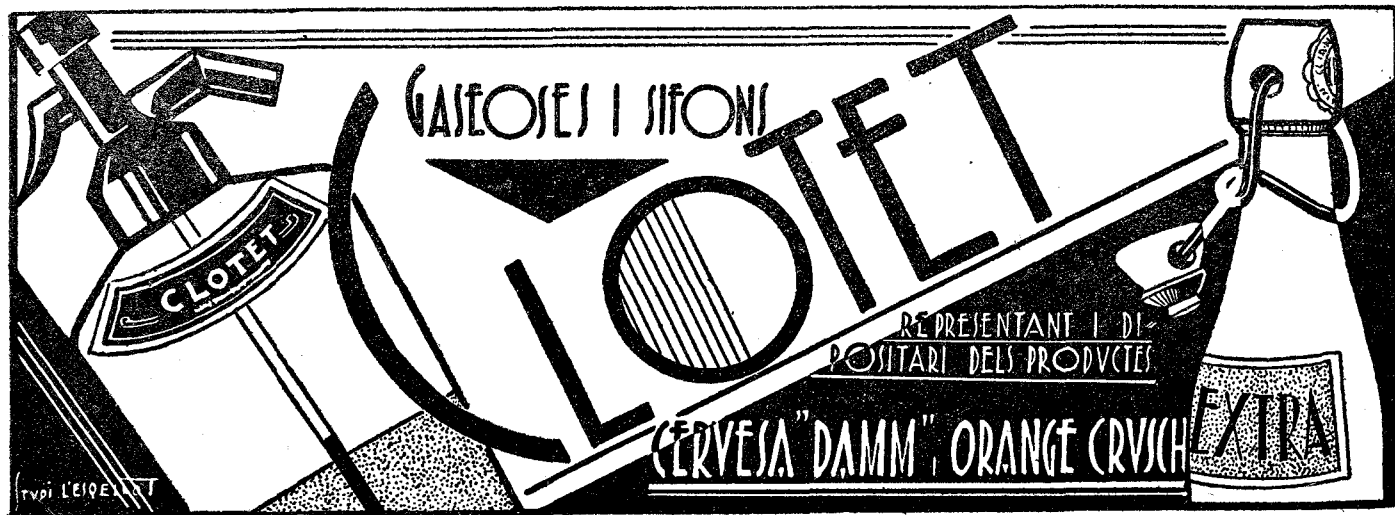
VERAMON

(Continuarà)

(1) Persona. Hom coneix per aquest nom totes les persones d'una població, excepte els consellers i els qui usen barret de palla. (R. de la N.)

A la pedra del davant de la Indústria del Moble diuen...

- ...Que la Junta de Sanitat continua no veient res.
- ...Que ja ho veurà un dia o altre.
- ...Que potser ja no hi serà a temps.
- ...Que a les pilastres de la Porxada ja fa una temporada llarga que hi deixen tornar a posar cartells i pasquins.
- ...Que es tindrien d'arrencar els que hi ha i privar que n'hi possessin d'altres.
- ...Que és fastigós tal com estan ara.
- ...Que a L'Alhambra no varen fer «ball de pagesos».
- ...Que les «misses» del Majestic no han participat al concurs internacional de «Miss Europa».
- ...Que a vegades de més verdes se'n maduren.
- ...Que els aficionats de la Unió aviat representaran «L'Hostal de la Glòria».
- ...Que l'exposició de cotxes del Garatge Baulenas va ésser una cosa sorprenent.
- ...Que n'hi havia per a tots els gustos.
- ...Que la General Motors s'hi va lluir.
- ...Que la bandera del Granollers S. C. estarà molt bé en aquell pal que els sobra a la Unió.
- ...Que de la «Inter Ligo Kaj Frateco» dels esperantistes ja no se'n parla ni se sap què se n'ha fet.
- ...Que celebrem amb molt gust el «setenari» de la sortida del primer número.
- ...Que l'herba del camp, quan el Granollers passarà al grup A, no la pagarà En Parera.
- ...Que s'ha compromès a costejar-la el Pintaire.
- ...Que això és una notícia «bomba».
- ...Que hem estat els primers d'enterar-nos-en.
- ...Que cinc granollerins han anat a Mallorca.
- ...Que han arribat tots marejats.
- ...Que no és res d'estrany.
- ...Que el mercat de l'Ascensió no va ésser animat com altres anys.
- ...Que no es van fer tantes «conquistes».
- ...Que avui dia ja no n'hi ha de pagesos que badin.
- ...Que a La Unió Liberal a la representació de «Terra Baixa» hi anà una gran gentada.
- ...Que tot i així hi ha qui diu que hi van perdre diners.
- ...Que si no arriba a ésser ple no sabem el què hauria passat.
- ...Que aquest istiu que ve farà més calor que l'hivern passat.
- ...Que l'hivern passat va fer més fred que no farà l'istiu que ve.
- ...Que demà m'afaitaràs.

Concurs "L'Esquellot"

Estem contents. El nostre concurs ha tingut l'èxit que no esperàvem. Els nostres lectors han pres amb interès el concurs i han votat com dos i tres fan cinc. *Para muestra un botón.* Donem, però, varis botons de mostra perquè les simpàtiques llegidores i els no menys llegidors puguin fer-se càrrec que obrem amb perfecta sinceritat. Tenim en projecte varis concursos, que si el públic ens correspon, arribarem a fer de Granollers una ciutat cosmopolita.

Preguem els nostres lectors—per segona vegada—que s'abstinguin d'inscriure en el butlletí noms que poguessin fer perillar la nostra reputació periodística, ja que en les altres seccions del periòdic exposem la pell a cada moment.

Fer una crítica d'aquest primer resultat del concurs, creiem que és inútil; els noms que inserim són una bona prova de que els lectors no ens han enganyat. S'ho mereixen, pobrets!

L'escrutini, o sia el resultat final, el farem davant notari, no sabem si serà el senyor Gatell o el senyor Font; el que ens ho fassi al preu més mòdic.

Els butlletins que hem rebut fins ara són:

La xicota que té els ulls més bonics: Paquita Vaca, 5 vots; Josefina Tapias, 5; Mercè Villà, 3; Cànida Blasco, 3; Paquita Borrell, 3; Maria Lerrull, 2; Anita Vila, 2; Maria Carreras, 1.

La dels llavis més petoners: Maria Iglésias, 5 vots; Rosita Cladellas, 4; Montserrat Pont, 4; Eulàlia Hevia, 4; Maria Vinyes, 3; Anita Vila, 2; Mariagna Estrany, 2.

La de les pantorrilles més ben fetes: Carolina Moret, 5 vots; Gumersinda Ventura, 4; Rosa Gasset, 3; Victòria Diumaró, 3; Esperança Punes, 3; Cecília Soler, 2; Rosita Padró, 2; Ramona Sala, 2.

I la puntuació del sexe dèbil és:

El jove més ben plantat: Enric Gubern, 3 vots; Francesc Cid, 3; Lluís Torres, 2; Martí Furcada, 1; Joan Brecha, 1.

El jove més simpàtic: Esteve Gorchs, 4 vots; Ferran Ortuño, 3; Joan Soler, 2; Josep Jonch, 1.

Supliquem que s'abstinguin de votar els nostres redactors, tota vegada que ens considerem fora de concurs. Som molt modestos!

Seguirem donant compte del resultat «Gran Concurs L'ESQUELLOT». A votar tothom!!

Les set plagues d'Egipte no es poden ni comparar amb les desgràcies que han fet els 7 números de L'ESQUELLOT.

"Miss Europa"

Couplet que cantà una senyoreta aficionada al cinema quan s'enterà que el títol de «Miss Europa» no li havia estat adjudicat.

Música de "Mercedes"

Eletra d'En Màrius

I

*¡Qué dulce es la vida! Con qué frenesí
quisiera que fuera cierta la elección
y todo un Jurado sólo para mí
que me contemplara con admiración!*

(Estribillo)

*"Miss Rusia"; el título no es para tí;
es mío, y sin él no podría vivir.*

*Te juro, por mi belleza sin igual,
que yo soy la que debían designar.*

*"Miss Rusia", sólo me llegas al tacón;
del hombre seré la más bella ilusión:
sólo yo "Miss Europa" puedo ostentar;
mis ojos, jamás se podrán comparar.*

II

*Mirame un poco; quiero contemplar
tu cara; que de cerca es mucho peor;
la gran "lata" pronto te van a dar.*

Yo solo merezco el honor.

III

*A ser "Miss Europa" jamás llegaré,
más no así mi sueño, mi sueño de amor,
presiento que en cine sí que triunfaré
y llegaré a comprarme un Ford.*

Garlant amb la pedra de la Indústria del Moble

Pujo a l'autobús, faig un signe al cobrador perquè fassi veure que no m'ha vist, i l'home, comprenent la meua situació, passa de llarg sense percebre els deu cèntims; li agraeixo amb una barretada d'aquell barret negre i suat que em va regalar una tia que tinc a Sardanyola i que ja l'havia fet servir dos anys per a espantar els ocells, i baixo davant per davant de la que anava a ésser la meua interlocutora.

Poso un genoll a terra i em torno a treure aquell mateix barret que em va regalar la tia i que havia servit per a espantar ocells. La pedra em mira fixament, es torna un xic vermellada de l'emoció que li produeixo, es fica el dit petit a la boca i em pregunta tímidament:

—Periodista?

Em miro de cap a peus. Em falta un cordó a la sabata; porto tres sets al pantaló, un sol botó a l'ermilla, una xalina suada per l'ús i una americana que no em vull entretenir a descriure-la perquè acabo de comprendre exactament la seva pregunta.

—Es llàstima—afegeix—que hagi vingut precisament en aquesta hora, que no estic gaire en situació. Però, vostè serà tan amable d'esperar-se uns moments, veritat?

Seguidament es treu un mirallet del moneder i s'emmiralla detingudament, es passa la pinta per a remarcar-se l'ondulat del cabell; després es treu una polvereta i s'empolva el rostre amb una cara tota riallera; finalment la barra de carmi li dona els últims tocs de la seva «toilette», i, un cop enllestida, em va parlant mentre s'arregla les ungles.

—Estic a les seves ordres—em diu.

Em trec un bloc i el llàpis de la butxaca i me la miro tendrament. Ella em somriu com qui va a fer una conquesta, i començo la meua «interview».

—¿...?

Sí, fa molt pocs dies que m'he instal·lat aquí. M'hi va portar un home molsut i ferreny, de cara morena i amb un bigoti a lo John Gilbert que era la meua delícia. Per cert, i m'agradaria que ho remarqués al seu periòdic... Calla, si encara no m'ha dit a quina publicació escriu vostè.

—Sóc de L'ESQUELLOT—li dic, deixant entreveure la dentadura que dec a En Bossy.

—Ah, ja m'agrada. I, en arribar, si vol que li digui, ja m'ho ha semblat; però com que una servidora és prudent comprèn?...

—Sí; ja ho entenc, ja.

—Doncs, com li deia abans, desitjaria que remarqués que no em varen tractar gaire bé i que aquell home moreno, molsut, del bigoti de què li he parlat i que va ésser la meua delícia, en comptes de tractar-me com una senyoreta de la meua condició, se'm va carregar grosserament a l'esquena, en tot el viatge no em va dir cap paraula bonica i en ésser aquí em va deixar anar tan violentament a terra, que em vaig donar un cop més avall dels ronyons, que encara em fa mal.

—¿...?

—Just; si senyor. Sóc parenta en línia directa del Monument d'aquí a la plaça. Jo havia tingut un pare, no sé si em sabré explicar, un pare que era cosí carnal d'un oncle del genitor de l'avi del monument.

—¿...?

—Sí, ell ha crescut més que jo; però això no vol dir que no estiguem en molt bones relacions, i fins alguna nit ens comuniquem subterràniament. Em dona consells perquè diu que la meua edat és molt perillosa i que no em deixi entabanar per un qualsevol, que avui dia corren molts pretendents que quan n'estàs ben enamorada, llavors et deixen. Sempre em diu també que pari molt compte a triar marit...

—¿...?

—No; amb aquella no hi vull saber res. Es una envejosa. Es creu que, perquè és la Pedra de l'Encant, ja ha d'ésser més que totes, i s'equivoca, perquè jo, en el poc temps que sóc aquí, ja tinc forces pretendents, i ella, amb tants anys, encara no s'ha casat.

—¿...?

—No, a petar pinyons. Fins avui no hi ha vingut ningú; però en canvi la Victòria Diumaró de Can Peret tot sovint s'asseu a la meua testeta i llegeix unes novel·les tan romàntiques que tota em fan entendre!!

—¿...?

—D'ells me'n agraden bastants; però no vull esmentar noms perquè no sembli que tinc preferències per algú. Només li diré que l'altre dia en Clotet i en Manel Oliva van venir a veure'm i tots dos em van trobar molt bonica. Vaig estar més contenta...

—¿...?

—Sí; aquest 28 que porto al davant i als costats me'ls va marcar a la pell un picapedrer sense ànima que ni menys em va donar anestèsia local. Vaig patir molt, molt, i em va sortir molta sang!...

¿...?

Sí, sí; ja pot posar que n'estic molt contenta dels veïns. Tant l'espardenyer d'aquí al costat, com els nois de la Indústria del Moble, em són molt simpàtics i no passen mai que no em saludin. Ja estic esperant que faci més calor, perquè pendrem la fresca tots plegats.

—¿...?

—Dimarts me'l varen posar aquest vestit blanc i algú es va pensar que era de núvia i que em casava, perquè també em varen fer la permanent, sap? Però, no hi ha res d'això, per ara.

—¿...?

—Només estic descontenta d'alguns gossots que no sé per qui m'han pres i a vegades em mullen la roba. Però, perdi cuidado que els escarmentaré.

—¿...?

—Molts petons a tots els joves, i un per a vostè.

Em besa, ens donem la mà, em poso altra vegada el barret dels ocells i m'en vaig sospirant a casa.

TITELLETA

Sí al número 7 celebrem el setenari, al número 1 què havíem de celebrar?

Perfumeria

* Tots els productes d'aquesta casa es venen en fraccions de litre *

Gasset

Granollers

Colònies
Quines
Essències
Locions
Brillantines

«L'ESQUELLOT» PER DINTRE

Copiem de la Gazeta Municipal:

«Feia una hora que havien tocat les cinc, i per tant, el Director va dir-me:

—Com que avui L'ESQUELLOT, amb motiu de veure la llum el número 7 celebra el setenari de la seva vida pública i privada, seria convenient que encara que nosaltres som un periòdic seriós

publicuessim una informació de la vida i miracles d'aquests infeliços que viuen amb l'il·lusió de que en aquest món no hi ha res que pugui pendre's seriosament.

Feia una hora que havien tocat les sis i per tant vaig contestar-li:

—Ara mateix. Quedi tranquil, que jo sabré córrer el vel de la vida misteriosa d'aquests *canta-manyanes*.

Era necessari agafar un taxi; el rec d'en Puig era massa lluny perquè les meves dèbils cames poguessin portar-m'hi. Vaig apropar-me a la parada, i, oh, dissortit, tots eren allí. Jo, que creia que tots estarien llogats i volia donar la impressió del senyor que vol agafar un taxi i es troba que no n'hi ha, vaig endur-me'n un xasco.

A cavall del xasco vaig arribar al rec d'en Puig. El lloc era ideal. Tot era silenci. Tan sols s'oïen els lladrucs d'un gos, els renecs d'un carreter i el rellotge de Canovelles, que en aquell moment tocava les quatre i deu. Tot era silenci. Ja ho hem dit.

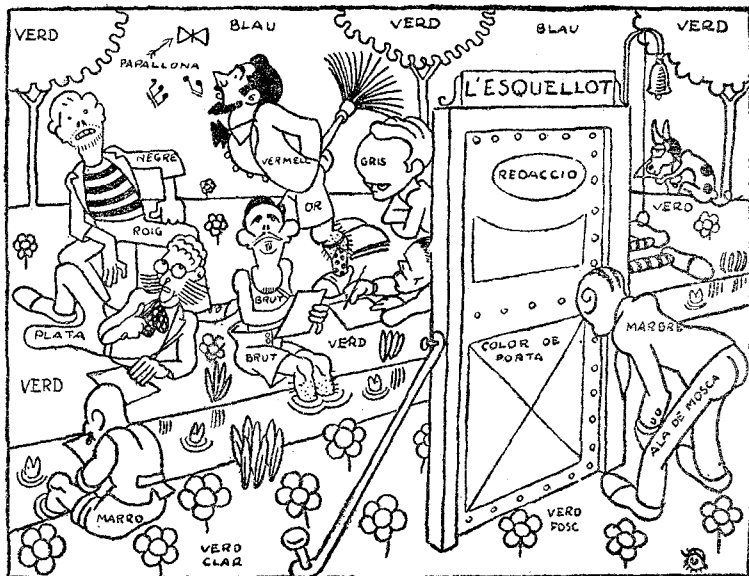
Vaig arribar davant la porta de la Redacció, i, en mirar pel forat del pany, vaig donar-me compte del què és la Redacció d'un periòdic humorístic.

Tothom feia cara de pomes agres. L'Aiguader, amb una col, anava preguntant, mentre rosegava un calique-nyo i amb els ulls mirava la bòveda celestial: «Entrarem al grup A? No hi entrarem?» Feia llàstima. En Màrius, ajegut damunt l'herba, escrivia cançons i més cançons. Per ell no hi ha més que cançons. És el més cançoner de la colla. Prop d'ell, en Veronal enterbolia les clares aigües del rec mentre prenia un bany de peus. No podia escriure perquè ja he dit que prenia un bany de peus. A la seva vora en Violeta passava el plomall pels mobles de la redacció. Com que no hi ha mobles, espolsava tot sovint

En Mandra, que ara anirà a Venècia i que més preferiria fer de moble que no pas escriure.

El pastoret Dafnis, abillat amb un jersei de «Jo sóc un fugitiu», cantava tangos argentins. És la seva flaca des de que no anà a l'Argentina.

En Wenter somreia i en Mandra es deixava respallar.

La Redacció de L'ESQUELLOT en plena activitat. (El color ala-de-mosca s'aconsegueix fregant les ales d'aquest mamífer damunt del paper)

Volia parlar amb ells i vaig trucar. Una veu cridà: «Gamarús!» Vaig fer dos passos enrera i un endavant. Torno a trucar i la mateixa veu repetí: «Gamarús!». Vaig fer tres passos endavant i dos endarrera. Aleshores vaig cridar: Vinc a paaaagaaaaar!! S'obrí la porta i En Màrius va rebre'm atentament, em prengué el barret i l'abric i va penjar-ho a terra.

El rellotge no va aconseguir-lo, perquè me'l vaig lligar a la cama.

—Voldria fer una entrevista al Director.

—Al Director? Ja! ja!

No crec que la meua pregunta tingués tanta gràcia; però aquests humoristes són tan estranys!...

En Veronal se m'acostà i em digué:

—Si Vd. quiere hacer una entrevistá, hágala, pero no nos pregunte nada, porque recibirá del carpón.

—I, si en lloc de preguntar, consulto?

—Ah, bueno. Así es otra cosa.

—Per què tenen porta si no tenen parets? vaig consultar. La culpa és d'En Violeta,—em contestà el Pastoret Dafnis. Diu que una redacció sense porta no pot rutilar.

—¿.....?

—El periòdic humorístic que més ens agrada és *La Gralla* i dels sèrios, el millor és *El Batall*.

—Han tingut moltes agressions?

—No, senyor; hem fet tot el possible per aconseguir-ho, però no hi ha res a fer; creguim, fa fàstic. Ni concedint premis extraordinaris i una beca a Roma hem pogut aconseguir una d'aquestes agressions d'estar per casa.

Tenim molts projectes. Calculi que seria possible que comencéssim a pagar els deutes. No ho creiem, però a vegades un té un moment de debilitat.

En aquest moment arriba la vaca, fa sonar L'ESQUELLOT i tots es posen a sopar.

BANCO VITALICIO DE ESPAÑA

ASSEGURANCES DE VIDA, DOTIS

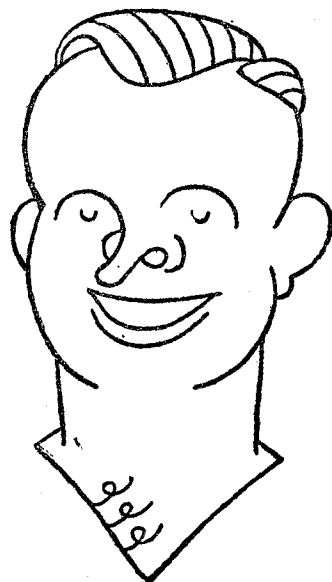
RENDES VITALÍCIES

Delegat en aquest Partit: Don M. Anglés Vilella : Granollers
Plaça d'Angel Guimerà, 6

L'ola deportiva

Parlant amb En Lladó

Capità de l'equip, hereu de bona casa, veí del Poble Nou de la capital, ens diu que guanyant tal com s'ha fet a l'equip del país que hi ha més cebes del món i els caps més grossos, ja ha lograt el somni platejat de la seva existència, que és l'ésser capità del Granollers, equip de primera categoria preferent, grup A, fila 1.ª, número 2.

En Lladó ens diu que en aquesta ciutat no hi ha gust, car ell tan sols té vint anys, *solo y soltero en el mundo*, i cap noia

no li ha dit res, i això que desitja casar-se, car ja està empimpat de veure's més sol que un muscle.

Que el que més li agrada de l'equip és la ratlla mitja, i que individualment en Vila—que al seu parer, si la junta el fes jugar al seu lloc, que és el de mig, -- l'equip guanyaria el 50 per 100, puix té la completa seguretat que en Vila serà l'estrella de l'equip.

Li diem que ens expliqui una *anècdota* seva, i ens aboca la següent:

—L'altra dia, acabat el partit Girona-Granollers, la junta ens va dir que quan arribéssim a Barcelona sopéssim allà on volguéssim i que el gasto que féssim ens l'abonarien.

Vàrem arribar a tres quarts d'onze amb una gana apoteòsica, i trobàrem tots els restaurants de sisos tancats i barrats. Hi anàvem tot l'equip i els germans Lluch i Carmona. De sobte, en Rifé va tenir una pensada genial, i digué: «Anem a Can Joanet de la Barceloneta?» Per unanimitat vàrem aprovar l'idea, i cap a Can Joanet falta gent.

—«Garçón»: paella per nosaltres. I ja ens teniu a tots endrapant com uns homes. En Rifé va ésser l'amo, com sempre. Com és natural, després de la paella ve el peix o el rostit i començarem a passar balanç de *efectivo metálico*. El que va abocar més pasta varen ésser dugues peles amb deu cèntims. No vull que penseu el nostre desengany; aquell arròs ens va fer venir una gana més gran de la que ja teníem, però com que les circumstàncies manen, amb prou feina vàrem recollir pasta per pagar l'arròs i els tres quilos de pa que en Rifé es va menjar. I sense donar propina vàrem guillar més escorreguts que un pèsol.

Ja els poden dir en sèrio, als de la junta, que quan enviïn un delegat a un terreny de joc foraster, que no hi vagi tan pelat de cap i armilla com va anar-hi en Vidal al camp del Girona.

JOVE DE 20 ANYS

Propietari d'un magatzem de grans; hereu d'una bona fortuna en *decadencia*, sol·licita noia soltera, bonica, cos esvelt, cames tornejades i *rostro agraciado*, per *enlazarse matrimonialmente*, sempre que disposi d'una regular fortuna, o sigui capaç de mantenir-me.

Raó: carrer de Sant Joan de Malta, 202.—Poble Nou.

La Unió Liberal.—Amb motiu de la inauguració d'un rètol lluminós que han posat a les escoles de La Unió Liberal i que diu «Teatre», es representà en aquest local — no en les escoles, en el teatre — el vigorós drama de Guimerà, «Terra baixa».

L'argument de l'obra, cas de que vostès no el conequin, és si fa o no fa, el següent: Un senyor que es diu Masó i que venia panyos de Terrassa a la muntanya, va ésser enredat per a casar-se amb la querida d'en Molins, una senyora que plorava molt. En Molins tenia el costum d'anar a veure la querida amb una espelma encesa, i, naturalment, en Masó va veure el llum i s'enfadà amb en Molins. Per a poguer acabar el drama es va veure obligat a mossegar una orelleta del seu rival; ho va fer, però, amb segona intenció, creient-se que en Molins era el responsable del Xotis que publicà L'ESQUELLOT, però es va equivocar, perquè l'únic redactor de L'ESQUELLOT que hi havia en escena estava molt ben caracteritzat i en Masó no el va conèixer.

Tots els intèrprets, particularment en Masó, interpretaren amb molt encert els seus respectius papers.

Finit el drama, va fer una exhibició de propaganda l'orquestra més Planes de Granollers, que porta per nom «Indústries Pla-Pey, S. A.». Ens vàrem doidre que no exhibissin a l'escenari aquell autobús tan maco, tan maco, que portaven el diumenge. La propaganda va conèixer la clientela perquè els músics ho feien molt bé, i anaven millor vestits que l'alcalde de Corró de Vall. L'Amadoret Garrell (*junior*), va ésser molt aplaudit pel seu bon comportament.

Fou de doidre la no concurrència dels guàrdies d'assalt.

Orfeo Granollerí.—A la sala triangular del carrer del Pont s'han suspès les obres perquè no trobaven la manera de fer-la exagonal. Creiem que aquest és el veritable fracàs artístic del senyor Baró; per tant, la sala continua tan Baró com abans, i el senyor triangular segueix tan triangular com sempre.

Fou de doidre la no concurrència dels guàrdies d'assalt.

Casino.—Vagin a la Biblioteca i consultin el primer número de L'ESQUELLOT, en el què ja ressenyàvem els films «El Hombre y el Teniente» i el «Monstruo Seductor». «El marido de mi novia», film presentat el passat diumenge, va agradar a la concurrència, que va fer-se un panxó de riure. Ho celebrem.

Fou de doidre la no concurrència dels guàrdies d'assalt.

Majestic.—No cal que els ho diguem. Mentre el senyor *Juanito* Masó no ens dongui el passí, trobarem les pel·lícules una llauna. Beu-te aquest ou!...

Fou de doidre la no concurrència dels guàrdies d'assalt.

L'Harmonia.—Sabem que volem canviar aquest nom pel de «Institut de la Dona que treballa». Faran molt bé!

Fou de doidre la no concurrència dels guàrdies d'assalt.

Foment de Sardanes i Construccions.—Aquesta empresa està construint un bonic programa de sardanes de ciment armat, per a la revetlla de Sant Joan de l'any 1950.

Nota: Els músics encara han de néixer.

Serà de doidre la no concurrència dels guàrdies d'assalt.

Mundial Cine.—Esperem que ens donin la projecció de la primera pel·lícula en relleu, «Terra Baixa», interpretada pel rei de la llauna, Pepet Mojica.

Serà de doidre la no concurrència dels guàrdies d'assalt.

Sopa.—Com que aquesta setmana ens han donat «puré», no fou possible la concurrència dels guàrdies d'assalt.

Teva... meva... i goll!

En quinze dies, 1-2-3-4-5-6-7 partits de futbol, 1-2-3-4-5-6-7.
Girona 4 Granollers, 2.
Salut Badalona, 1 Granollers (B), 2.
Cardedeu, 1-Granollers (B), 6.
C. E. Sabadell, 3 Granollers, 0.
Ràpids, 1 Granollers (B), 3.
Iluro, 1 Granollers, 2.
Grípia, 2 L. T. J., 1.

Tenim entès que més de quatre socis volen donar-se de baixa, puix la directiva no els dona prous espectacles.

A Girona no va passar res; tots vàrem tornar a les nostres llars sense que ens tinguessin de posar cap peça de recanvi en les nostres persones i fins en Mateu va ésser obsequiat amb una ampolla de menta (sense marca) al nostre pas per l'Empalme. Des d'aquí agraïm a la senyoreta que va tenir la delicadesa de fer l'obsequi de l'esmentat *nèctar* al millor porter del món.

Els de la Salut de Badalona la varen dinyar: els de Cardedeu i Ràpids els passaren per la pedra els *huestes* d'En Torras, que és el *Padre* dels seus *poulains*.

Per l'Ascensió, en un partit de pagesos, el Sabadell ens va entrenar per guanyar l'Iluro de Mataró: vàrem provar un nou fenòmen al centre d'atac: aquest fenòmen li diuen en Coll, i podem assegurar que en Sans va sopar i dormir com de costum.

Els caps de ceba de Mataró volien els dos punts de l'encontre de diumenge passat per les bones o per les males; sort que quan un ha vist un partit a Girona es creu més valent que el *Cid Campeador* o *Toreador*, puix els de l'Immortal Ciutat són uns mestres consumats per l'ensenyança de l'atabalament cridaner. El centenar que varen anar a Girona feren l'obligació i l'orquestra sincrònica entonava de primera; la junta local tindria que subvencionar cent ciutadans cada diumenge pagant-los hi els gastos i fer los anar a Girona, a l'estadi de Vista Alegre, i estem completament segurs que tindrien la millor orquestra de vent del món.

En aquest partit, 1-2-3 benemèrits 1-2-3, varen salvar la pell de l'Espelta, àrbitre de l'encontre, puix els onze jugadors volien menjar carn de cabrit crua.

Hi ha un *híncha* benemèrit (això no és xafarderia: és l'evangelí) que dona 12000 *pelas* (*¿donde estás corazón?*), per pagar l'herba del terreny de joc. En Bofill, paga o regala 26 sacs de guano (quina pudor!!) i els de la junta que tenien comptes pendants amb el club ja han cobrat, i amb aquella fe guillen dient que talli un altre Desagraís!.. —L'AIGUA D'ER

Primer Concurs de «L'Esquellot»

La xicota que té els ulls més bonics

és

La dels llavis més petoners

és

La de les pantorrilles més ben fetes

és

El jove més simpàtic

és

El més ben plantat

és

CLASSIFICACIÓ

Equip del País dels Ous	14
» de la Sardina de la Costa	14
» de la Immortal Ciutat	13
» dels Santets de Sans	9
» dels caps més grossos del món	9
» de can Prim	8
» de Sant Ignasi de Loyola	7
» del «Industrioso» Sant Martí	4

Seguint el costum, la Grípia F. C. va passar pel *tubo* els Juventistes. El partit fou molt interessant, tant, que fins va haver hi lesionats i tot. A en Mainou, l'Elicequí granollerí, varen posar-li l'estòmac per berret de palla. Hom diu que en el pròxim partit, per augmentar encara més l'emoció, pensen organitzar una lluita agressió a l'àrbitre. Això és fer esport!

TENNIS

En el Club Lawn Tennis Joventut, Lawn Tennis Club Joventut o Joventut Tennis Club Lawn, perquè amb tants noms s'ens ha fet una barreja que no en sabem treure l'entrellat, encara no han finit el campionat Sí, senyors, sí; els parlo en sèrio: encara no l'han acabat!!

Es dona, però, com a probables guanyadors, En Vilardèbò o En Viaplana II, i els segueixen en Brau, en Viladevall i altres. Algú, però, amb intencionada mala fe, sosté que hi ha una confabulació perquè en surti guanyador en Vilà o en Miralles XXVII.

D'en Jonch en volem recordar una anècdota, i és que va dir que si sortia guanyador de la copa la faria servir per pendre la «lleteta» Pobre Jonch! Sí que ens sap greu que ja no la pugui obtenir!!

A reveure!

SET I MIG

Imp. Garrell : Clavé, 25 : Telèfon 23 : Granollers

Els exquisits i recomanats

YOGHOURT I KEFIR

DANONE

d'elaboració diària, rebuts a primera hora del matí

podreu adquirir-los
en les següents cases

Eleteria de Joan Clavera

Plaça d'Àngel Guimerà, 26

Farmàcia de Sebastià Rahola

Carrer de Prim, 23

Farmàcia de Josep Marimón

Carrer Dr. Robert, 12 i 12 bis

Farmàcia d'Artur Gasset

Carrer d'Anselm Clavé, 33

Eleteria de Francesc Mañé

Plaça del Capità Ostáriz, 1

Antiga Farmàcia Huguet

Plaça del Bestiar, 8 i 10

Granja de Julià Ribas

Carrer de Prim, 104

Les Novetats

Camiseria i Corbateria

Clavé, 8

Granollers

Anís

Picanyol

Es el millor

Francesc Ventura
Granollers

FRANCESC BALET

FABRICA DE TEIXITS

Assegurances en tots els rams

Jacint Mayol

Prim, 12

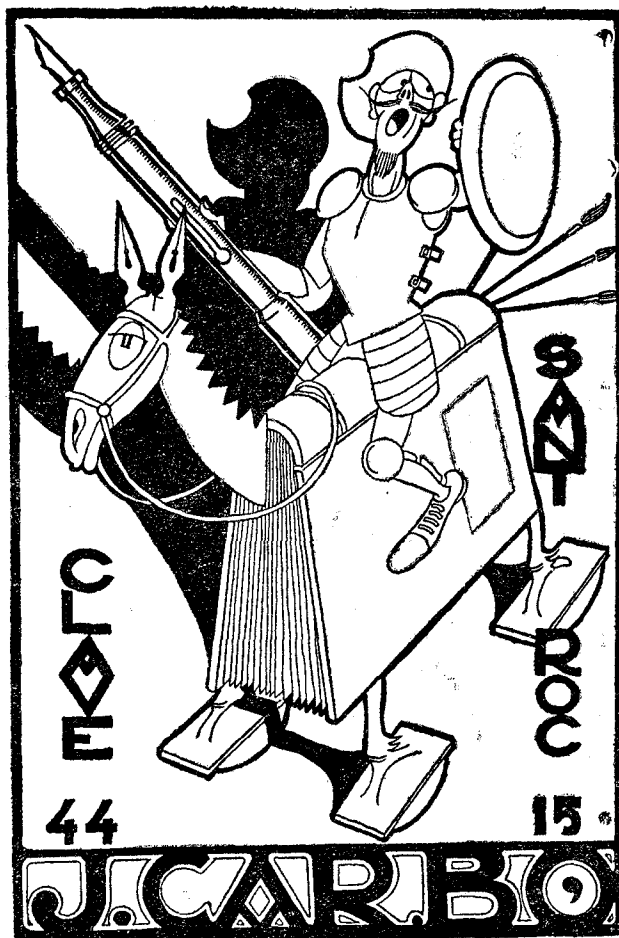
Telefon 202

¿Un poder decisivo?

Existe un poder en el ser humano que se llama
MAGNETISMO
por medio del cual V. puede conseguir

Radiar su pensamiento : Penetrar el sentir de los demás
Descubrir tesoros ocultos : Conquistar el amor de la
mujer : Llegar al corazón del hombre : Conocer sus
días y horas propicias : Obtener riquezas

Informes gratis a quien se interese por alguno de estos conocimientos
Escribir al Apartado, n.º 4 / **SABADELL**

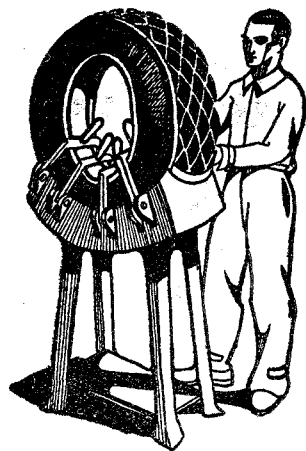

Mitges i Mitjons
EUREKA!!

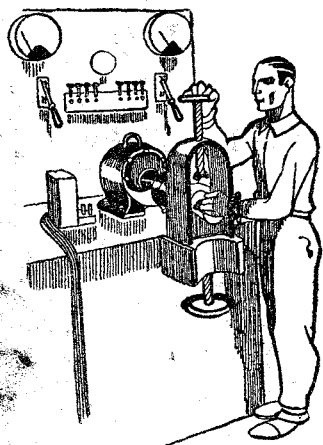

STUDIO L'ESQUELLOT

Garatge Baulenas

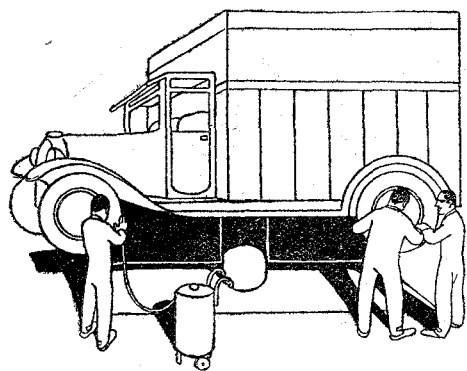

El més important

Reparacions Mecàniques i Elèctriques
de l'Automòbil

Servei tècnic i pràctic
dirigit i executat pels
mateixos propietaris,
procedents de fàbriques
d'automòbils

Pràctica
Perfecció
Rapidesa
en el productor...

Es tradueixen en
Estalvi
per al client

Recauutatge i Vulcanització diària
Engrassament a pressió : Rentat d'autos des de 2 ptes.
Pintura al Vernís i a la Nitro-celulosa
Distribuïts aquests treballs en seccions independents

Carroceries ● Planxisteria ● Tapisseria

Prim, 174 ◆ Granollers ◆ Telèfon 86

